

Arrest

nr. 202 236 van 11 april 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 maart 2018.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster bij haar huidige vierde asielaanvraag opnieuw verwijst naar de verklaringen die zij heeft aangehaald in het kader van haar vorige asielaanvragen. Zij wil niet terugkeren omdat zij al geruime tijd in België woont, zij hier intussen een relatie heeft met een erkende vluchteling, met wie zij intussen 2 kinderen heeft en zij zou in de Russische Federatie niet meer over een geldig adres beschikken, hetgeen moet blijken uit een door haar overlegd attest, dat door haar moeder werd bezorgd.

In het kader van haar eerste asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de door haar aangehaalde persoonlijke motieven onvoldoende zwaarwichtig waren om als vervolging of het lijden van ernstige schade te worden bestempeld, en de problemen van haar moeder ongeloofwaardig bevonden werden. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. X van 26 maart 2015.

De commissaris-generaal nam in het kader van haar tweede asielaanvraag een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Haar beroep hiertegen werd verworpen bij 's Raads arrest nr. X van 28 oktober 2015.

Het Commissariaat-generaal nam in het kader van haar derde asielaanvraag een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Zij tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze beslissing werd bij 's Raads arrest nr. X van 14 december 2016 vernietigd omdat met de erkenning van haar dochter als vluchteling geen rekening werd gehouden. Het Commissariaat-generaal werd gelast om opnieuw onderzoek te doen naar haar asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal nam opnieuw een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Haar beroep tegen deze beslissing werd bij 's Raads arrest nr. X van 8 september 2017 verworpen.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere

weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij zich louter beperkt tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee zij de gedane bevindingen van de commissaris-generaal niet weerlegt noch ontkracht.

Artikel 8 EVRM kan niet dienstig ingeroepen worden in het kader van een procedure die opgestart werd door een asielaanvraag en waarbij de vluchtelingenstatus, overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de Vreemdelingenwet, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient te worden onderzocht. De bestreden beslissing betreft een oordeel over de asielaanvraag en geen verwijderingsmaatregel zodat de schending van artikel 8 EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen.

Waar verzoekster verwijst naar het beginsel van eenheid van familie, wijst de Raad naar hetgeen hieromtrent werd geoordeeld bij 's Raads arrest nr. X van 8 september 2017: "Betreffende de argumentatie van verzoekende partij dat de verwerende partij de eenheid van familie, zoals ook gesteld in het Handboek van UNHCR, niet grondig heeft onderzocht zodat haar asielaanvraag in overweging moet worden genomen, verwijst de Raad naar de grond in de beschikking waar in dit verband als volgt wordt vastgesteld: "In zoverre verzoekster er op wijst dat haar partner een erkend vluchteling is, hun dochter tevens erkend werd en zij zich beroept op de eenheid van het gezin, wijst de Raad er op dat UNHCR in de paragrafen 181 tem 188 van het 'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status' (2011) stelt dat vier voorwaarden moeten vervuld worden om in het kader van een familie-eenheid erkend te worden als vluchteling (in extenso de subsidiaire beschermingsstatus): verzoekster moet behoren tot het kerngezin, verzoekster bezit dezelfde nationaliteit, geen weerlegging van het vermoeden van een gedeelde vrees en de referentiepersoon geniet nog steeds een beschermingsstatuut op het ogenblik van de beslissing voor verzoekster. De vaststelling echter dat er in hoofde van verzoeksters partner werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus doet niets af aan de appreciatie van verzoeksters asielaanvraag, die geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt ten aanzien van de Russische Federatie. Verzoekster kan zich aldus niet zonder meer steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus aan haar echtgenoot teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij lijkt te betogen dat de erkenning van de vluchtelingenstatus tot haar moet worden uitgebreid. Het doel van de asielprocedure is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst/gewoonlijk verblijf omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, quod non in casu zoals blijkt uit wat voorafgaat. Ten overvloede wijst de Raad er in dit verband nog op dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. De gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen (artikel 24 van de richtlijn). De Raad herhaalt andermaal dat verzoekster aldus gebruik dient te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie. Waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van deze Raad, merkt de Raad op dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld."

Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op. Ze brengt geen concrete en valabele elementen aan die aan het voorgaande vermogen afbreuk te doen of dit in een ander daglicht te plaatsen.”

De oproeping van haar tweede kind voor een gehoor op het Commissariaat-generaal, gevoegd als bijlage aan haar verzoekschrift, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. Uit dit document blijkt niet dat verzoekster haar tweede kind reeds erkend zou zijn als vluchteling. Verzoekster brengt geen elementen aan die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in hoofde van één van haar beide kinderen.

Betreffende verzoekster haar verwijzing naar rechtspraak van deze Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 1 maart 2018, voert verzoekende partij aan dat geen rekening werd gehouden met het feit dat haar partner een erkend vluchteling is en haar twee kinderen ook de vluchtelingenstatus hebben gekregen. Verzoekende partij stelt dat daardoor het principe van eenheid van gezin wordt geschonden.

Waar verzoekende partij poneert dat geen rekening werd gehouden met het feit dat haar partner een erkend vluchteling is en haar twee kinderen ook de vluchtelingenstatus hebben gekregen, en hierbij het principe van eenheid van gezin aanhaalt, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Waar verzoekster verwijst naar het beginsel van eenheid van familie, wijst de Raad naar hetgeen hieromtrent werd geoordeeld bij 's Raads arrest nr. X van 8 september 2017: “Betreffende de argumentatie van verzoekende partij dat de verwerende partij de eenheid van familie, zoals ook gesteld*

in het Handboek van UNHCR, niet grondig heeft onderzocht zodat haar asielaanvraag in overweging moet worden genomen, verwijst de Raad naar de grond in de beschikking waar in dit verband als volgt wordt vastgesteld: "In zoverre verzoekster er op wijst dat haar partner een erkend vluchteling is, hun dochter tevens erkend werd en zij zich beroept op de eenheid van het gezin, wijst de Raad er op dat UNHCR in de paragrafen 181 tem 188 van het 'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status' (2011) stelt dat vier voorwaarden moeten vervuld worden om in het kader van een familie-eenheid erkend te worden als vluchteling (in extenso de subsidiaire beschermingsstatus): verzoekster moet behoren tot het kerngezin, verzoekster bezit dezelfde nationaliteit, geen weerlegging van het vermoeden van een gedeelde vrees en de referentiepersoon geniet nog steeds een beschermingsstatuut op het ogenblik van de beslissing voor verzoekster. De vaststelling echter dat er in hoofde van verzoeksters partner werd beslist tot de erkenning van de vluchtelingenstatus doet niets af aan de appreciatie van verzoeksters asielaanvraag, die geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt ten aanzien van de Russische Federatie. Verzoekster kan zich aldus niet zonder meer steunen op de erkenning van de vluchtelingenstatus aan haar echtgenoot teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij lijkt te betogen dat de erkenning van de vluchtelingenstatus tot haar moet worden uitgebreid. Het doel van de asielprocedure is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst/gewoonlijk verblijf omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, quod non in casu zoals blijkt uit wat voorafgaat. Ten overvloede wijst de Raad er in dit verband nog op dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. De gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen (artikel 24 van de richtlijn). De Raad herhaalt andermaal dat verzoekster aldus gebruik dient te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie. Waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van deze Raad, merkt de Raad op dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld." Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op. Ze brengt geen concrete en valabele elementen aan die aan het voorgaande vermogen afbreuk te doen of dit in een ander daglicht te plaatsen." Het feit dat haar tweede kind ook de vluchtelingenstatus zou zijn toegekend, werpt geen ander licht op voorgaande vaststellingen en de grond in de beschikking dat "De Raad (...) andermaal herhaalt dat verzoekster aldus gebruik dient te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie."

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS